

USNESENÍ TRIBUNÁLU (čtvrtého senátu)

15. prosince 2010*

Ve věcech T-219/09 a T-326/09,

Gabriele Albertini, s bydlištěm v Miláně (Itálie), a dalších 62 současných nebo bývalých poslanců Evropského parlamentu, jejichž jména jsou uvedena v příloze, zastoupení S. Orlandim, A. Coolenem, J.-N. Louisem a E. Marchalem, avocats,

žalobci ve věci T-219/09,

a

Brendan Donnelly, s bydlištěm v Londýně (Spojené království), zastoupený S. Orlandim, A. Coolenem, J.-N. Louisem a E. Marchalem, avocats,

žalobce ve věci T-326/09,

proti

Evropskému parlamentu, původně zastoupenému H. Krückem, A. Pospíšilovou Padowskou a G. Corstensem, poté N. Lorenzem, A. Pospíšilovou Padowskou a M. Corstensem, jako zmocněnci,

žalovanému,

* Jednací jazyk: francouzština.

jejímž předmětem je zrušení rozhodnutí Evropského parlamentu, ze dnů 9. března a 1. dubna 2009, kterými se stanoví změny v (dobrovolném) doplňkovém systému důchodového pojištění upraveném v příloze VIII pravidel pro poskytování náhrad a příspěvků poslancům Evropského parlamentu,

TRIBUNÁL (čtvrtý senát),

ve složení I. Pelikánová (zpravodaj), předseda, K. Jürimäe a M. van der Woude, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává toto

Usnesení

Právní rámec

- ¹ Předsednictvo Evropského parlamentu (dále jen „předsednictvo“) je orgánem Evropského parlamentu. Podle čl. 22 odst. 2 jednacího řádu Parlamentu, nadepsaného „Povinnosti předsednictva“, ve znění použitelném na skutkový stav projednávané věci, přijímá předsednictvo mimo jiné finanční, organizační a administrativní rozhodnutí ve věcech týkajících se poslanců.

- 2 Na tomto základě přijalo předsednictvo pravidla pro poskytování náhrad a příspěvků poslancům Evropského parlamentu (dále jen „pravidla NaP“).
- 3 Dne 12. června 1990 přijalo předsednictvo pravidla, kterými se řídí (dobrovolný) doplňkový systém důchodového pojištění poslanců Parlamentu (dále jen pravidla ze dne 12. června 1990), která jsou obsahem přílohy VII pravidel NaP.
- 4 Pravidla ze dne 12. června 1990, ve znění účinném v březnu 2009, obsahovala zejména ustanovení následujícího znění:

„Článek 1

1. Až do přijetí jednotného statutu poslanců a bez ohledu na důchodové nároky upravené v přílohách I a II, má každý poslanec Evropského parlamentu, který minimálně po dobu 2 let přispíval do dobrovolného systému důchodového pojištění, po odchodu z funkce právo na doživotní důchod od prvního dne měsíce následujícího po měsíci, ve kterém dosáhne věku 60 let.

[...]

Článek 2

1. Výše důchodu činí za každý dovršený rok výkonu mandátu 3,5 % ze 40 % základního platu soudce Soudního dvora Evropských společností a za každý dovršený měsíc jednu dvanáctinu této částky.

2. Maximální výše důchodu činí 70 % (minimální výše 10,5 %) ze 40 % základního platu soudce Soudního dvora Evropských společenství.

3. Důchod je vypočítáván a vyplácen v eurech.

Článek 3

Bývalí poslanci nebo poslanci, kteří odstoupili před dovršením věku 60 let, mohou žádat, aby jim byl starobní důchod vyplácen ihned nebo kdykoli v době od odstoupení do dovršení věku 60 let, a to pod podmínkou, že dosáhli věku 50 let. V tomto posledním případě se důchod rovná výši vypočítané na základě čl. 2 odst. 1 vynásobené koeficientem vypočítaným v závislosti na věku poslance v době, kdy začal pobírat důchod, a to podle následující stupnice [...].

Článek 4 (vyplacení části důchodu ve formě jednorázové částky)

1. Poslancům, kteří se účastní nebo se účastnili dobrovolného systému důchodového pojištění, může být ve formě jednorázové částky vyplaceno maximálně 25 % důchodových nároků vypočítaných podle článku 2 odst. 2.

2. Tato volba musí být provedena před dnem, ve kterém je vyplácení zahájeno, a je neodvolatelná.

3. Až do výše maximální částky stanovené v odstavci 1 nemá vyplacení jednorázové částky vliv na důchodové nároky pozůstalého manžela či vyživovaných dětí účastníka důchodového pojištění ani tyto nároky nesnižuje.
4. Vyplácená jednorázová částka se počítá podle věku poslance k okamžiku vzniku nároku na důchod, a to podle následující tabulky. [...].
5. Jednorázová částka je vypočítávána a vyplácena v eurech. Výplata se provede před první důchodovou platbou.

[...]“*(Citovaná ustanovení pravidel jsou neoficiálním překladem.)*

5. Doplnkový penzijní fond byl vytvořen tím způsobem, že kvestoři Evropského parlamentu založili neziskové sdružení „Fonds de pension – députés au Parlement européen“ (dále jen „neziskové sdružení“), které založilo investiční společnost s proměnným základním kapitálem (SICAV) podle lucemburského práva s obchodní firmou „Fonds de pension – Députés au Parlement européen, Société d’Investissement à Capital Variable“, která byla pověřena technickou správou investic.
6. Statut poslanců byl přijat rozhodnutím 2005/684/ES, Euratom Evropského parlamentu ze dne 28. září 2005 o přijetí statutu poslanců Evropského parlamentu (Úř. věst. L 262, s. 1) a vstoupil v platnost dne 14. července 2009, tj. prvním dnem sedmého volebního období.
7. Statut poslanců zavedl definitivní důchodový systém pro evropské poslance, podle něhož mají tito, aniž platí pojistné, po dosažení 63 let věku nárok na starobní důchod.

- 8 Statut poslanců obsahuje přechodná ustanovení, která se použijí na systém doplňkového pojištění. Článek 27 stanoví v tomto ohledu následující:

„Dobrovolný důchodový fond zřízený Evropským parlamentem bude zachován i po nabytí účinnosti tohoto statutu, a to pro poslance nebo bývalé poslance, kteří již v tomto fondu nabyli práv nebo budoucích nároků.

2. Nabytá práva nebo budoucí nároky zůstávají zachována [zachovány] v plném rozsahu. Parlament může stanovit podmínky nebo pravidla pro nabytí nových práv nebo budoucích nároků.

3. Poslanci, kterým je vyplácena odměna [zavedená statutem], nemohou v dobrovolném důchodovém fondu nabývat žádných nových práv ani budoucích nároků.

4. Fondu nemohou využívat poslanci, kteří byli poprvé zvoleni po nabytí účinnosti tohoto statutu.

[...]“

- 9 Rozhodnutími ze dnů 19. května a 9. července 2008 přijalo předsednictvo prováděcí opatření ke statutu poslanců Evropského parlamentu (Úř. věst. 2009, C 159, s. 1, dále jen „prováděcí opatření“). Prováděcí opatření vstoupila podle svého článku 73 v platnost ve stejný den jako statut poslanců, tj. dne 14. července 2009.

10 Článek 74 prováděcích opatření stanoví, že s výhradou přechodných ustanovení uvedených v hlavě IV se pravidla pro poskytování náhrad a příspěvků poslancům ruší dnem vstupu statutu v platnost.

11 Článek 76 „Doplňkový důchod“ prováděcích opatření stanoví:

„Doplňkový (dobrovolný) starobní důchod poskytovaný podle přílohy VII pravidel pro poskytování náhrad a příspěvků poslancům bude nadále vyplácen v souladu s touto přílohou osobám, které tento důchod získaly před vstupem statutu v platnost.

2. Nárok na důchod nabytý před vstupem statutu v platnost podle výše uvedené přílohy VII zůstává zachován. Bude vyplácen za podmínek uvedených v této příloze.

3. Nový nárok po vstupu statutu v platnost a v souladu s výše uvedenou přílohou VII mohou nadále získávat poslanci zvolení v roce 2009:

- a) kteří byli poslanci již v minulém volebním období a
- b) kteří získali nebo kterým vznikl nárok v doplňkovém systému důchodového pojištění a
- c) pro něž členský stát, v němž byli zvoleni, stanovil odlišná pravidla v souladu s článkem 29 statutu nebo kteří se podle článku 25 statutu rozhodli pro vnitrostátní systém a

- d) kteří nemají nárok na vnitrostátní nebo evropský důchod vyplývající z výkonu mandátu poslance Evropského parlamentu.

4. Příspěvky do fondu doplňkového pojištění, které hradí poslanci, jsou poskytovány z jejich soukromých finančních prostředků.“

Skutkový základ sporu

- ¹² Poté, co předsednictvo konstatovalo zhoršení finanční situace doplňkového penzijního fondu, učinilo dne 9. března 2009 (dále jen „rozhodnutí ze dne 9. března 2009“) následující rozhodnutí:
- „bude vytvořena pracovní skupina [...], která se setká se zástupci správní rady penzijního fondu s cílem zhodnotit situaci;
 - [...] preventivně se s okamžitou platností pozastavuje možnost uplatňovat články 3 a 4 přílohy VII pravidel NaP;
 - [...] tato preventivní opatření budou předsednictvem přezkoumána na jedné z příštích schůzí ve světle zjištěných skutečností a výsledků kontaktů a závěrů pracovní skupiny.“

- 13 Dne 1. dubna 2009 rozhodlo předsednictvo o změně pravidel ze dne 12. června 1990 (dále jen „rozhodnutí ze dne 1. dubna 2009“). Změny zahrnují zejména následující opatření:
- zvýšení důchodového věku z 60 na 63 let, a to s účinností od prvního dne sedmého volebního období – tj. od 14. července 2009 (článek 1 pravidel ze dne 12. června 1990);
 - zrušení s okamžitou účinností možnosti vyplacení části důchodových nároků ve formě jednorázové částky (článek 3 pravidel ze dne 12. června 1990);
 - zrušení s okamžitou účinností možnosti předčasného odchodu do důchodu od 50 let věku (článek 4 pravidel ze dne 12. června 1990).

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 14 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 19. května 2009 byla podána 65 poslanci Evropského parlamentu, kteří se účastní doplňkového důchodového systému, jakož i jmenovaným neziskovým sdružením žaloba ve věci T-219/09.
- 15 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 10. srpna 2009 byla podána žaloba ve věci T-326/09.

- 16 Dvěma samostatnými podáními došlými kanceláři Tribunálu ve dnech 11. září a 16. listopadu 2009 vznesl Parlament na základě čl. 114 odst. 1 jednacího řádu v obou věcech námitky nepřípustnosti.
- 17 Žalobci ve věci T-219/09 předložili svá vyjádření k námitce nepřípustnosti dne 30. října 2009. Při této příležitosti žalobci R. Balfe a J. Colom I Naval, jakož i neziskové sdružení navrhli, aby Tribunál vzal na vědomí skutečnost, že berou svoji žalobu zpět. Kromě toho žalobci ve věci T-219/09 navrhli spojení této věci s věcmi T-326/09 a T-439/09, John Robert Purvis v. Parlament.
- 18 Parlament předložil své vyjádření k částečnému zpětvzetí žaloby ve věci T-219/09 a návrhu na spojení věcí dne 19. listopadu 2009. Žalobci ve věcech T-326/09 a T-439/09 se k návrhu na spojení věcí nevyjádřili.
- 19 Usnesením předsedy druhého senátu Tribunálu ze dne 18. prosince 2009, Balfe a další v. Parlament (T-219/09, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí), byli Richard Balfe, Joan Colom I Naval a neziskové sdružení vyškrtnuti ze seznamu žalobců v této věci.
- 20 Žalobce ve věci T-326/09 předložil své vyjádření k námitce nepřípustnosti dne 7. ledna 2010.
- 21 Usnesením ze dne 18. března 2010 předseda druhého senátu Tribunálu poté, co byli vyslechnuti účastníci řízení, nařídil přerušování řízení v projednávaných věcech do doby, než bude rozhodnuto o námitce nepřípustnosti ve věci T-532/08, Norilsk Nickel Harjavalta a Umicore v. Komise a věci T-539/08, Etimine a Etiproducs v. Komise.

22 Poté, co bylo v otázce nepřípustnosti rozhodnuto usneseními ze dne 7. září 2010, Norilsk Nickel Harjavalta a Umicore v. Komise a Etimine a Etiproducts v. Komise (T-532/08 a T-539/08, Sb. rozh. s. II-3959 a Sb. rozh. s. II-4017), byli účastníci řízení vyzváni, aby se vyslovili k důsledkům, které je podle jejich názoru z tohoto třeba vyvodit pro projednávané věci. Parlament předložil své vyjádření dne 8. listopadu 2010 a žalobci tak učinili dne 10. listopadu 2010.

23 Žalobci navrhují, aby Tribunál:

- zrušil rozhodnutí předsednictva Parlamentu ze dnů 9. března a 1. dubna 2009,
- uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení.

24 V rámci své námitky nepřípustnosti Parlament navrhuje, aby Tribunál:

- odmítl žalobu jako nepřípustnou,
- uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

25 Žalobci ve svém vyjádření k námitce nepřípustnosti navrhují, aby Tribunál:

- potvrdil ve věci T-219/09 zpětvezetí žaloby učiněné R. Balfem, J. Colom I Navalem a neziskovým sdružením,
- vyhověl v obou věcech návrhovým žádáním uvedeným v jejich návrzích na zahájení řízení.

Právní otázky

- 26 Pokud jde o návrh na spojení věcí předložený žalobci ve věci T-219/09, má Tribunál za to, že je užitečné uvedenou věc spojit pro účely tohoto usnesení s věcí T-326/09, neboť v obou z nich vyvstávají tytéž otázky ohledně přípustnosti.
- 27 Podle čl. 114 odst. 1 jednacího řádu platí, že požaduje-li to některý z účastníků řízení, může Tribunál vydat rozhodnutí o nepřijetí návrhu, aniž by se zabýval věcí samou. V souladu s odstavcem 3 téhož článku se návrh projedná ústně, nerozhodne-li Tribunál jinak. V projednávaném případě má Tribunál za to, že je věc dostatečně objasněna na základě písemností ve spise, a že tedy není třeba vyslechnout ústní vyjádření účastníků řízení.

K předmětu žaloby

- 28 Pokud jde o návrh žalobců ve věci T-219/09, aby bylo potvrzeno zpětvzetí učiněné R. Balfem, J. Colom I Navalem a neziskovým sdružením, má Tribunál za to, že tomuto návrhu bylo vyhověno přijetím usnesení Balfe a další v. Parlament (bod 19 výše), takže se stal bezpředmětným.
- 29 Mimoto, pokud jde o předmět návrhů na zrušení, bylo rozhodnutí ze dne 9. března 2009, jak tvrdil Parlament, aniž mu v tomto žalobci odporovali, pouze zatímním rozhodnutím v tom směru, že pozastavilo možnost použít články 3 a 4 pravidel ze dne 12. června 1990, aniž je však věcně změnilo. Tribunál má za to, že vzhledem k tomu, že rozhodnutí ze dne 1. dubna 2009 uvedené články následně s okamžitou účinností

zrušilo, stalo se rozhodnutí ze dne 9. března 2009 bezpředmětným a jeho platnost tím zanikla, takže nemůže být předmětem návrhu na zrušení.

- ³⁰ Žaloby je proto třeba v rozsahu, v němž směřují proti rozhodnutí ze dne 9. března 2009, odmítnout jako nepřijatelné. Níže používaný výraz „napadený akt“ označuje tudíž výhradně rozhodnutí ze dne 1. dubna 2009.

K námitce nepřijatelnosti

- ³¹ Parlament předložil tři důvody nepřijatelnosti. Ve věci T-219/09 poukázal na nedostatek právního zájmu neziskového sdružení, jakož i nedostatek dotčení rozhodnutími ze dne 9. března a 1. dubna 2009 v případě žalobců R. Balfeho a J. Colom I Navala. Kromě toho v obou věcech namítá, že žaloby jsou nepřijatelné z důvodu nedostatku osobního dotčení žalobců.
- ³² Vzhledem ke zpětvzetí učiněnému R. Balfem a J. Colom I Navalem, jakož i neziskovým sdružením, je třeba se zabývat pouze třetím důvodem námitky nepřijatelnosti vycházejícím z nedostatku osobního dotčení žalobců.

Argumenty účastníků řízení

- 33 Podstatou tvrzení Parlamentu je, že rozhodnutí ze dne 1. dubna 2009 má povahu obecně závazného předpisu a že žalobci jím nejsou osobně dotčeni.
- 34 Parlament tvrdí, že rozhodnutí ze dne 1. dubna 2009 není žalobcům určeno. K tomu, aby jejich žaloby mohly být uznány za přípustné, museli by podle Parlamentu nutně prokázat, že se jich tento akt přímo a osobně dotýká, přičemž tyto dvě podmínky jsou kumulativní. Parlament má přitom za to, že žalobce nelze považovat za osobně dotčené rozhodnutím ze dne 1. dubna 2009.
- 35 Žalobci tvrdí, že i přestože mají rozhodnutí ze dnů 9. března a 1. dubna 2009 povahu obecně závazného předpisu, jsou jimi bezprostředně a osobně dotčeni, neboť jsou od přijetí těchto rozhodnutí dostatečně identifikovatelní. Žalobci dále uvádí, že z přípisu generálního tajemníka adresovaného členům předsednictva ze dne 1. dubna 2009 vyplývá, že předsednictvo přijalo uvedená rozhodnutí se zřetelem na jejich zvláštní situaci. Zaměřilo se tedy podle nich skutečně na konkrétní adresáty, které individualizuje jejich zvláštní situace, pokud jde o již nabyté a budoucí nároky na doplňkový důchod.

36 Žalobci mají za to, že ve vztahu k nim nelze namítat skutečnost, že mají možnost napadnout budoucí prováděcí akty k pravidlům ze dne 12. června 2009, ve znění rozhodnutí ze dne 1. dubna 2009, kterých budou adresáty.

37 V tomto ohledu se dovolávají zaprvé zásady nerušeného přístupu k soudu Společenství. Jsou toho názoru, že budoucí prováděcí akty Parlamentu, kterými budou případně zamítnuty žádosti o doplňkový důchod například z důvodu, že žadatel nedosáhl 63 let věku, by měly být kvalifikovány tak, že mají pouze potvrzující povahu v poměru k rozhodnutím ze dnů 9. března a 1. dubna 2009. Podle ustálené judikatury přitom podle žalobců platí, že potvrzující akt, který se omezuje na to, že reprodukuje ustanovení dřívějšího aktu, který se stal konečným, nebo který pouze upřesňuje logický následek takového aktu, aniž přináší cokoli nového, nemůže být napadnut žalobou na neplatnost. Dále jsou toho názoru, že v případě, že by prováděcí rozhodnutí k rozhodnutím ze dnů 9. března a 1. dubna 2009 neměla být považována za potvrzující rozhodnutí, vyplývá z ustálené judikatury, že v případě neexistence žaloby, kterou by bylo možné rozhodnutí ze dnů 9. března a 1. dubna 2009 napadnout, by byla nepřijatelná i námitka protiprávnosti vznesená vůči nim v rámci žaloby na neplatnost prováděcích rozhodnutí. Proto pokud by bylo vyhověno námitce nepřijatelnosti, hrozilo by žalobcům podle jejich názoru, že nebudou mít žádnou konkrétní a skutečnou možnost, jak uplatnit svá práva před soudem Společenství.

38 Zadruhé se žalobci dovolávají zásad řádného výkonu spravedlnosti, jakož i procesní hospodárnosti a loajality. Jsou toho názoru, že by bylo v rozporu se zásadami řádného výkonu spravedlnosti a hospodárnosti řízení, kdyby byli všichni poslanci nuceni k tomu, aby každý z nich podal v příslušném rozsahu návrh na zahájení řízení o žalobě na neplatnost každého individuálního rozhodnutí přijatého Parlamentem na základě rozhodnutí ze dnů 9. března a 1. dubna 2009. Jsou dále toho názoru, že zatížení žalobců takovouto povinností by bylo rovněž porušením zásad právní jistoty a přiměřené délky řízení. Konečně, prohlášení projednávaných žalob za nepřijatelné by podle nich odporovalo zásadě procesní loajality v tom, že by tím bylo Parlamentu umožněno nedodržet závazek předsednictva ze dne 17. června 2009, že rozsudek,

který bude vydán v těchto věcech, bude vztažen na všechny účastníky doplňkového penzijního fondu.

Závěry Tribunálu

- ³⁹ Úvodem je třeba uvést, že pokud jde o to, zda je namístě zkoumat přípustnost této žaloby z hlediska článku 230 ES, nebo z hlediska článku 263 SFEU, je třeba připomenout, že otázka přípustnosti určité žaloby musí být rozhodnuta na základě pravidel platných k datu, kdy byla žaloba podána, a že podmínky přípustnosti žaloby se posuzují k okamžiku jejího podání, tedy k okamžiku doručení návrhu na zahájení řízení. Přípustnost žaloby podané před vstupem v platnost SFEU, tj. před 1. prosincem 2009, musí být proto posuzována na základě článku 230 ES (výše citovaná usnesení *Norilsk Nickel Harjavalta a Umicore v. Komise*, jakož i *Etimine a Etiproducts v. Komise*, body 70 a 72 a citovaná judikatura).
- ⁴⁰ V daném případě byly žaloby podány ve dnech 19. května a 10. srpna 2009, takže je třeba jejich přípustnost posoudit na základě článku 230 ES.
- ⁴¹ Podle čl. 230 čtvrtého pododstavce ES může každá fyzická nebo právnická osoba podat žalobu proti rozhodnutím, která jsou jí určena, jakož i proti rozhodnutím, která, byť vydána ve formě nařízení nebo rozhodnutí určeného jiné osobě, se jí bezprostředně a osobně dotýkají.
- ⁴² V projednávané věci není mezi účastníky řízení sporu o tom, že i když je napadený akt nazván „rozhodnutí“, má obecnou působnost, tedy povahu obecně závazného předpisu, neboť se vztahuje na všechny poslance, kteří jsou účastníky dobrovolného penzijního fondu nebo se jimi mohou stát. Tribunál se s tímto názorem ztotožňuje

a připomíná v tomto ohledu, že možnost určit, s větší či menší přesností, počet, nebo dokonce totožnost jednotlivců, na které se určitý akt uplatňuje v určitém okamžiku, nestačí k tomu, aby byla zpochybněna normativní povaha aktu, pokud je nesporné, že k tomuto uplatňování dochází na základě objektivní právní nebo skutkové situace vymezené aktem ve vztahu k cíli tohoto aktu (viz obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 18. května 1994, *Codorniu v. Rada*, C-309/89, Recueil 1994, s. I-1853, bod 18). Proto i když bude uznána skutečnost, že počet a totožnost poslanců dotčených napadeným aktem mohly být známy od jeho přijetí, nebrání to tomu, aby byl uvedený akt kvalifikován jako akt s obecnou působností. Jak totiž Parlament oprávněně zdůrazňuje, žalobci jsou napadeným aktem dotčeni pouze z důvodu svého postavení účastníků doplňkového penzijního fondu, což je objektivní právní situace vymezená jeho cílem, kterým je změnit pravidla ze dne 12. června 1990.

- 43 Avšak obecná působnost napadeného aktu ještě nevylučuje, že by se mohl některých fyzických nebo právnických osob bezprostředně a osobně dotýkat ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES (viz zejména rozsudky Soudního dvora ze dne 16. května 1991, *Extramet Industrie v. Rada*, C-358/89, Recueil, p. I-2501, bod 13, *Codorniu v. Rada*, bod 42 výše, bod 19, rozsudky Soudního dvora ze dne 22. listopadu 2001, *Antillean Rice Mills v. Rada*, C-451/98, Recueil, s. I-8949, bod 46, a ze dne 22. června 2006, *Belgie a Forum 187 v. Komise*, C-182/03 a C-217/03, Sb. rozh. s. I-5479, bod 58, jakož i rozsudek Tribunálu ze dne 6. prosince 2001, *Emesa Sugar v. Rada*, T-43/98, Recueil, s. II-3519, bod 47).
- 44 V projednávané věci je třeba učinit závěr, že žalobci jsou napadeným aktem bezprostředně dotčeni, neboť tento akt neponechává administrativním útvarům Parlamentu, kterým je svěřeno jeho naplňování, žádný prostor pro uvážení (viz obdobně rozsudek *Emesa Sugar v. Rada*, bod 43 výše, bod 48).
- 45 Pokud jde o otázku, zda jsou žalobci napadeným aktem osobně dotčeni, je třeba připomenout, že k tomu, aby fyzická nebo právnická osoba mohla být považována za

osobně dotčenou aktem s obecnou působností, je třeba, aby jí byla zasažena z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ni zvláštní, nebo z důvodu faktické situace, která ji vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. července 1963, Plaumann v. Komise, 25/62, Recueil, s. 197, 223; usnesení Tribunálu ze dne 30. září 1997, Federolio v. Komise, T-122/96, Recueil, s. II-1559, bod 59, a ze dne 29. dubna 1999, Alce v. Komise, T-120/98, Recueil, s. II-1395, bod 19).

46 V tomto ohledu platí, že skutečnost, že napadený akt se dotýká práv, která mohou žalobci v budoucnu uplatňovat z titulu své účasti na doplňkovém penzijním fondu, je nemůže individualizovat ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES vzhledem ke všem ostatním subjektům, neboť se nacházejí v objektivně vymezené situaci, která je srovnatelná se situací jakéhokoli jiného poslance Parlamentu, který je účastníkem uvedeného penzijního fondu (obdobně viz usnesení Federolio v. Komise, bod 45 výše, bod 67; a rozsudek Emesa Sugar v. Rada, bod 43 výše, bod 50). Za těchto podmínek žalobci nepředložili důkaz, že utrpěli výjimečnou škodu, která by je individualizovala vzhledem k ostatním poslancům, kteří jsou účastníky doplňkového penzijního fondu.

47 Žalobci nicméně tvrdí, že předsednictvo vzalo před přijetím napadeného aktu v úvahu jejich konkrétní situaci.

48 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury může skutečnost, že je Komise povinna na základě zvláštních ustanovení zohlednit důsledky aktu, který zamýšlí přijmout, na situaci některých jednotlivců, posledně uvedené jednotlivce individualizovat (rozsudky Piraiki-Patraiki a další v. Komise, bod 45 výše, body 28 až 31; a rozsudek ze dne 26. června 1990, Sofrimport v. Komise, C-152/88, Recueil, s. I-2477, body 11 až 13).

- 49 Je však nutné konstatovat, že v době přijetí napadeného aktu žádné ustanovení práva Společenství neukládalo předsednictvu zohlednit konkrétní situaci žalobců. Z pasáží napadeného aktu citovaných žalobci na podporu tohoto argumentu navíc vůbec nevyplývá, že by předsednictvo přihlíželo ke konkrétní situaci byť jen jediného z žalobců, ale naopak jsou v nich poslanci dotčení tímto rozhodnutím zmiňováni výlučně za použití obecných formulací jako na příklad „těch několik málo poslanců, kteří budou moci [...] pokračovat v přispívání do [f]ondu za účelem získání nových nároků“, „poslanci, kteří přispívali do [d]obrovolného penzijního fondu“, nebo „dotčení poslanci“.
- 50 Tento argument žalobců je tedy třeba odmítnout.
- 51 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobci nejsou napadeným aktem osobně dotčeni ve smyslu článku 230, odstavec 4 ES.
- 52 Tento závěr nemůže být ostatními argumenty žalobců zpochybněn. Zprvé, pokud jde o zásadu nerušeného přístupu k soudu Společenství, postačuje připomenout, jak již správně učinil Parlament, že podle systému kontroly legality vytvořeného Smlouvou o ES může fyzická nebo právnická osoba podat žalobu proti nařízení, pouze pokud je dotčena nejen bezprostředně, ale i osobně. I když je pravda, že tato podmínka musí být vykládána ve světle zásady účinné soudní ochrany tak, že jsou brány v úvahu nejrůznější okolnosti, které mohou žalobce individualizovat (např. viz rozsudek ze dne 2. února 1988, Van der Kooy a další v. Komise ve věcech 67/85, 68/85 a 70/85, Recueil, s. 219, bod 14, jakož i rozsudky Extramet Industrie v. Rada, bod 43 výše, bod 13, a Codorniu v. Rada, bod 43 výše, bod 19), nemůže takový výklad vést k odstranění dotčené podmínky, která je výslovně stanovena Smlouvou, aniž by tím byly překročeny

pravomoci soudů Společenství, které jim přiznává Smlouva o ES (rozsudek Soudního dvora ze dne 25. července 2002, *Unión de Pequeños Agricultores v. Rada*, C-50/00 P, Recueil, s. I-6677, bod 44).

- 53 Proto i kdyby v projednávaném případě měly být případné budoucí žaloby podané žalobci proti individuálním rozhodnutím, kterými se zamítají na základě napadeného aktu žádosti o doplňkový důchod od 60 let věku, považovány za nepřijatelné, nemůže to vést k tomu, aby bylo v rozporu s ustanovením čl. 230 čtvrtého pododstavce ES určeno, že projednávané žaloby jsou přípustné.
- 54 Zadruhé, stejně tak v souladu se zásadami vyplývajícími z ustálené judikatury připomenuté výše v bodě 52 platí, že použití zásad řádného výkonu spravedlnosti a hospodárnosti řízení, jichž se žalobci dovolávají, nemůže být důvodem k tomu, aby bylo určeno, že žaloba, která nesplňuje podmínky přípustnosti podle čl. 230 čtvrtého pododstavce ES, je přípustná, neboť jinak by došlo k překročení pravomocí svěřených Smlouvou soudům Unie. Žádná z těchto zásad totiž nemůže sloužit jako základ pro odchýlení se od pravomocí svěřených Smlouvou těmto soudům.
- 55 Zatřetí, pokud jde o zásady právní jistoty a přiměřené délky řízení, žalobci tvrdí pouze to, že požadavek, aby každý sám za sebe podával žalobu na neplatnost budoucích aktů, jimiž bude prováděno rozhodnutí ze dne 1. dubna 2009, by pro ně byl zdrojem nejistoty. V tomto ohledu stačí poznamenat, že nejistota ohledně výsledku soudního řízení nemůže být bez dalšího považována za porušení zásady právní jistoty. Stejně tak není z argumentů předložených žalobci zřejmé, jakým způsobem by mohla být zásada přiměřené délky řízení ovlivněna skutečností, že je třeba napadnout akt, jímž

se provádí rozhodnutí ze dne 1. dubna 2009, spíše než rozhodnutí samotné. Přiměřenost délky řízení je totiž možné posoudit logicky teprve až po jeho skončení.

56 Konečně začtvrté, pokud jde o „zásadu procesní loajality“, na kterou odkazují žalobci, a budeme-li předpokládat stejně jako oni, že rozhodnutí předsednictva ze dne 17. června 2009, podle kterého bude budoucí rozsudek ve věci T-219/09 vztažen na všechny členy dobrovolného penzijního fondu, dokazuje připravenost Parlamentu přijmout to, jak bude v probíhajícím řízení rozhodnuto o všech meritorních otázkách, nemůže tato připravenost žalovaného vázat Tribunál při posuzování přípustnosti těchto žalob. V tomto ohledu je třeba připomenout, že podmínky přípustnosti žaloby stanovené v článku 230 ES mají kogentní povahu (rozsudek Soudního dvora ze dne 24. března 1993, CIRFS a další v. Komise, C-313/90, Recueil, s. I-1125, body 19–23; rozsudek Tribunálu ze dne 24. října 1997, EISA v. Komise, T-239/94, Recueil, s. II-1839, body 26 a 27, usnesení Tribunálu ze dne 13. dubna 2000, GAL Penisola Sorrentina v. Komise, T-263/97, Recueil, s. II-2041, bod 37), takže se od nich účastníci řízení nemohou odchýlit.

57 Žaloby je proto třeba odmítnout jako nepřípustné.

K nákladům řízení

58 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Parlament požadoval náhradu nákladů řízení a žalobci neměli ve věci úspěch, je důvodné uložit posledně uvedeným náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Věci T-219/09 a T-326/09 se pro účely usnesení spojují.**
- 2) **Žaloby se odmítají jako nepřípustné.**
- 3) **Gabriele Albertini a 62 dalších žalobců uvedených v příloze, stejně jako Brendan Donnelly, ponесou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vzniklé Evropskému parlamentu.**

V Lucemburku dne 15. prosince 2010.

Vedoucí soudní kanceláře
E. Coulon

Předseda
I. Pelikánová

PŘÍLOHA

Javier Areitio Toledo, bytem v Madridu (Španělsko),

Robert Atkins, bytem v Garstangu (Spojené království),

Angelika Beer, bytem v Großkummerfeldu (Německo),

Georges Berthu, bytem v Longré (Francie),

Guy Bono, bytem v Saint-Martin-de-Crau (Francie),

Herbert Bosch, bytem v Bregenzi (Rakousko),

David Bowe, bytem v Leedsu (Spojené království),

Marie-Arlette Carlotti, bytem v Marseille (France),

Ozan Ceyhun, bytem v Rüsselsheimu (Německo),

Giles Bryan Chichester, bytem v Ottery St Mary (Spojené království),

Brigitte Douay, bytem v Paříži (Francie),

Avril Doyle, bytem ve Wexfordu (Irsko),

Michl Ebner, bytem v Bolzánu (Itálie),

Juan Manuel Fabra Valles, bytem v Madridu (Španělsko),

Elisa Maria Ferreira, bytem v Portu (Portugalsko),

James Glyn Ford, bytem v Newnham on Severn (Spojené království),

Riccardo Garosci, bytem v Miláně (Itálie),

Bruno Gollnisch, bytem v Limonest (Francie),

Ana Maria Rosa Martins Gomes, bytem v Colares-Sintra (Portugalsko),

Vasco Graça Moura, bytem v Benficia do Ribatejo (Portugalsko),

Françoise Grossetête, bytem v Saint-Étienne (Francie),

Catherine Guy-Quint, bytem v Cournon d'Auvergne (Francie),

Roger Helmer, bytem v Lutterworthu (Spojené království),

William Richard Inglewood, bytem v Penrithu (Spojené království),

Caroline Jackson, bytem v Abingdonu (Spojené království),

Milos Koterec, bytem v Bratislavě (Slovensko),

Urszula Krupa, bytem v Lodži (Polsko),

Stefan Kuc, bytem ve Varšavě (Polsko),

Zbigniew Kuźmiuk, bytem v Radomi (Polsko),

Carl Lang, bytem v Boulogne-Billancourt (Francie),

Henrik Lax, bytem v Helsinkách (Finsko),

Patrick Louis, bytem v Lyonu (Francie),

Minerva-Welpomen Malliori, bytem v Aténách (Řecko),

Sergio Marques, bytem ve Funchalu (Portugalsko),

Graham Christopher Spencer Mather, bytem v Londýně (Spojené království),

Véronique Mathieu, bytem ve Val d'Ajol (Francie),

Marianne Mikko, bytem v Talinu (Estonsko),

William Miller, bytem v Glasgow (Spojené království),

Elizabeth Montfort, bytem v Riom (Francie),

Ashley Mote, bytem v Binstedu (Spojené království),

Christine Margaret Oddy, bytem v Coventry (Spojené království),

Reino Paasilinna, bytem v Helsinkách (Finsko),

Bogdan Pęk, bytem v Krakově (Polsko),

José Javier Pomés Ruiz, bytem v Pamploně (Španělsko),

John Robert Purvis, bytem ve Fife (Spojené království),

Luis Queiro, bytem v Lisabonu (Portugalsko),

José Ribeiro E. Castro, bytem v Lisabonu (Portugalsko),

Pierre Schapira, bytem v Paříži (Francie),

Pál Schmitt, bytem v Budapešti (Maďarsko),

José Albino Silva Peneda, bytem v Maie (Portugalsko),

Grażyna Staniszevska, bytem v Bielsku-Biale (Polsko),

Robert Sturdy, bytem ve Wetherby (Spojené království),

Margie Sudre, bytem v La Possession (Francie),

Robin Teverson, bytem v Tregony (Spojené království),

Nicole Thomas-Mauro, bytem v Épernay (France),

Gary Titley, bytem v Boltonu (Spojené království),

Witold Tomczak, bytem v Kepnu (Polsko),

Maartje van Putten, bytem v Amsterdamu (Nizozemsko),

Vincenzo Viola, bytem v Palermu (Itálie),

Mark Watts, bytem v Ashfordu (Spojené království),

Thomas Wise, bytem v Linslade (Spojené království),

Bernard Wojciechowski, bytem ve Varšavě (Polsko).